Scrisoare deschisă şi sinceră, pentru publicare...

Un gând de recunoştinţă şi preţuire la ceas aniversar şi omagial – Înaltpreasfinţia Sa Dr. Nicolae Corneanu la împlinirea a nouăzeci de ani de viaţă pământească, slujitoare şi pilduitoare...

Motto: „Să avem mare nădejde în bunătatea şi purtarea de grijă a lui Dumnezeu, în ajutorul Său, că de aceea a venit Mântuitorul la noi, ca să ne pregătească prin Învierea Sa marea noastră trecere. Nici unul să nu ne mai temem de moartea fizică, pentru că ne-a izbăvit pe noi Învierea Mântuitorului Iisus Hristos. Toţi să îndrăznim, nici unul să nu descurajăm, ca să intrăm la ospăţul Domnului nostru, luând aminte că „nici unul mustrat de cugetul său mai înainte de a se spovedi să nu cuteze cu nebăgare de seamă să se atingă de acest foc mistuitor", după cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur în Cuvântul său din Joia Mare.

Cu acest îndemn de încurajare şi de nădejde în Iisus Hristos Cel înviat, precum şi cu nădejdea în darurile Bisericii lăsate nouă prin Sfintele Taine, Vă doresc din inimă învierea Dumneavoastră a tuturor din moartea sufletească, învierea neamului nostru şi învierea sufletească a întregii omeniri, ca să se risipească dintre noi, precum se risipeşte fumul, orice vrajbă, orice ură, orice dezbinare, orice răzbunare, spre binele nostru vremelnic şi veşnic şi spre lauda Tatălui şi a Fiului şi a Duhului Sfânt, Amin!..." (Mitropolit Nicolae Corneanu).

Înaltpreasfinţite Părinte Arhiepiscop şi Mitropolit Nicolae,

Ziua de 21 noiembrie a fiecărui an ne duce cu gândul la ziua de naştere a înaltpreasfinţiei voastre, moment şi eveniment care în acest an este mai special sau mai deosebit deoarece aţi ajuns la o frumoasă vârstă, rotundă – *cea de 90 de ani de viaţă pământească, slujitoare şi pilduitoare!... Prilej pentru a vă transmite, în numele familiei mele şi al meu personal, urările noastre de multă sănătate, de multă putere de muncă în continuare, de mult succes, de mult spor şi de multe împliniri duhovniceşti, toate încununate cu un sincer şi călduros „La Mulţi şi Fericiţi Ani!..."*

Cuprins fiind de emoţie, respect şi recunoştinţă m-am tot gândit, preţ de mai multe zile cum să-mi pot exprima, cât mai bine, în câteva rânduri, aceste stări şi sentimente faţă de *Înaltpreasfinţia Voastră* acum, la împlinirea a nouăzeci de ani de viaţă şi a peste cincizeci de ani de slujire apologetică, arhierească şi mitropolitană, jertfelnică şi mărturisitoare, cu timp şi fără timp, în spiritul bunei noastre înţelepciuni şi cumineţenii tradiţionale şi autentice a Poporului nostru Românesc, din partea de Vest a Ţării!...

Constat, cu oarecare strângere de inimă, că nu este uşor să faci un asemenea lucru, mai ales pentru unul ca mine care vă cunosc de, relativ, puţină vreme adică de numai douăzeci şi doi de ani, în condiţiile în care sunteţi slujitorul şi arhipăstorul duhovnicesc, a preoţilor şi credincioşilor ce vieţuiesc în cuprinsul teritorial canonic al *Arhiepiscopiei Timişoarei şi Mitropoliei Banatului,* de peste cincizeci de ani (de peste o jumătate de veac), fiind, în momentul de faţă, decanul de vârstă (şi în privinţa vârstei şi în cea a vechimii în funcţie) în rândul Mitropoliţilor Bisericii Ortodoxe Române!...

În viziunea, în mintea şi în inima mea personalitatea înaltpreasfinţiei voastre se conturează şi se identifică prin câteva trăsături şi calităţi distincte şi anume: în primul

rând prin maturitatea şi bogata experienţă sau înţelepciune pastorală şi duhovnicească, prin ataşamentul faţă de valorile spirituale, perene ale poporului nostru, prin felul dumneavoastră de a fi, unul foarte calm, blând şi aşezat, şi, totodată, foarte firesc şi mai puţin sofisticat sau complicat; după aceea prin tenacitatea, fermitatea şi perseverenţa, prin dispoziţia pe care o aveţi spre intensificarea eforturilor în vederea rezolvării unei probleme, atunci când situaţia o cere; prin cultura teologică, duhovnicească şi nu numai cu care sunteţi înzestraţi datorită muncii şi tenacităţii *Înaltpreasfinţiei Voastre* – deoarece sunteţi un erudit, un cult şi un autodidact înnăscut, precum şi foarte consecvent cu dumneavoastră de-a lungul întregii vieţi; prin luciditatea şi spiritul critic însoţit de foarte multă înţelegere şi condescendenţă; pe urmă prin spiritul de disciplină şi bună rânduială, în primul rând cu propria dumneavoastră persoană, revelat cu fiecare slujire ori cu fiecare predică sau cuvântare, susţinute într-un mod foarte accesibil şi înţelept, coerent (dar) şi consistent, în diferite împrejurări ori cu diferite prilejuri sau ocazii!... De asemenea, mai aveţi şi calitatea de a fi un om de o sinceritate, discreţie, modestie şi noblеţe spirituală, interioară, ieşite din comun, care îţi inspiră foarte multă încredere, confort sufletesc sau lăuntric, precum şi dragoste faţă de valorile eterne ale spiritualităţii noastre româneşti şi ortodoxe!...

Aţi ajuns la o vârstă şi la o maturitate sau experienţă la care, probabil, vă gândiţi mai mult la ce a fost în urmă, făcându-vă tot felul de bilanţuri deşi, eu personal vă sugerez să nu renunţaţi, nici de aici înainte, la aspectele, diverse şi variate ale activităţii dumneavoastră, care este foarte folositoare multor oameni – slujitori ai altarelor sau credincioşi ai Bisericii noastre dreptmăritoare!...

Cugetând la activitatea şi la personalitatea *Înaltpreasfinţiei Voastre,* care este foarte bine conturată şi cât se poate de autentică şi de firească, mă gândesc la darul omului providenţial cu care v-a înzestrat Creatorul şi Stăpânul nostru al tuturor – Domnul Dumnezeu şi Mântuitorul nostru Iisus Hristos – Marele Arhiereu, pe care *Înaltpreasfinţia Voastră* l-aţi cinstit şi l-aţi slujit întotdeauna cu toată sinceritatea, dragostea şi abnegaţia!...

M-aş bucura să ştiu, *Înaltpreasfinţia Voastră,* că atât contemporanii cât şi posteritatea vă vor acorda, totdeauna, cinstea, recunoştinţa şi preţuirea cuvenită pentru tot ce aţi făcut, pentru ceea ce sunteţi şi însemnaţi în conştiinţa şi în memoria noastră colectivă, care, mă rog lui Dumnezeu să nu fie alterată şi o spun aceasta cu mare înfrigurare fiindcă, din păcate, noi cam avem „darul" acesta de a ne uita, foarte repede binefăcătorii şi înaintaşii noştri dar încerc, totuşi, să–mi fac un act de încurajare şi de optimism şi să cred că ori de câte ori va fi pomenit numele dumneavoastră va fi pronunţat cu veneraţie şi respect pentru tot binele pe care l-aţi făcut atâtor oameni şi care fapte, fiţi sigur, că sunt consemnate de către Mântuitorul nostru Iisus Hristos – Arhiereul Cel Veşnic în Împărăţia Sa cea cerească şi veşnică de care, ne rugăm Lui, să aveţi parte!...

Aşadar, fiţi încredinţat, *Înaltpreasfinţite Părinte Arhiepiscop şi Mitropolit Nicolae,* că sunt foarte mulţi oameni de rând, credincioşi şi slujitori ai Bisericii noastre strămoşeşti, care se roagă Bunului Dumnezeu, să vă dăruiască multă linişte şi pace în suflet, multă bucurie sufletească şi să vă răsplătească pentru faptul că i-aţi făcut pe ei sau pe copiii lor oameni cu şcoală teologică înaltă, încheiată, şi pe care, apoi i-aţi hirotonit preoţi şi diaconi, după care i-aţi instalat în parohiile încredinţate lor spre păstorirea turmei celei cuvântătoare, spre Slava lui Dumnezeu – Păstorul cel Bun; apoi aţi târnosit şi binecuvântat atât de multe biserici şi lăcaşuri de închinare – fapt care nu poate fi uitat în istoria acestor locuri - marcate de prezenţa şi activitatea înaltpreasfinţiei voastre atât de prodigioasă şi care s-a desfăşurat, şi încă se desfăşoară, pe parcursul atâtor ani; rugăciuni cărora mă alătur şi eu, dorindu-vă, încă odată să ne trăiţi întru mulţi, folositori şi roditori ani!...

În altă ordine de idei, vom afirma şi reţine faptul, referindu-ne la câteva date biografice ale *Înaltpreasfinţitului Părinte Arhiepiscop şi Mitropolit Nicolae Corneanu,* că, Duhul Domnului a împărţit păstorilor sufleteşti ai neamului nostru românesc diferite

daruri duhovniceşti. Unii au fost buni şi renumiţi Părinţi Spirituali, îndreptând pe cei greşiţi, alţii au suferit pentru turma lor greutăţile vremurilor şi nu au părăsit-o la necaz. Unii au fost tari în credinţă, alţii au fost pildă de smerenie. Unii au luminat prin ştiinţa lor, iar alţii prin dreaptă cârmuire. Dragostea de carte şi credinţă l-a chemat devreme pe *Înaltpreasfinţia Sa Dr. Nicolae Corneanu - Mitropolitul Banatului.* Căci, este binecunoscut ataşamentul şi devotamentul dedicat şi închinat slujirii lui Dumnezeu, prin renunţarea la bucuriile personale, exemplar reprezentat de *Înaltpreasfinţitul Părinte Arhiepiscop şi Mitropolit Nicolae,* cu atât mai mult cu cât este socotit şi recunoscut sau acreditat ca cel mai longeviv Arhiereu şi Ierarh al Bisericii Ortodoxe Române, contemporane, fiind de cincizeci şi unu de ani în această funcţie, slujire şi demnitate. Foarte iubit de credincioşi, *Părintele Arhiepiscop şi Mitropolit Nicolae* continuă să uimească prin puterea cu care îndură nevoinţele trupului, seninătatea chipului, a glasului ce păstrează aceleaşi inflexiuni şi peste care timpul nu s-a îndurat să lase urme, precum şi nealterata sa încredere în puterea lui Dumnezeu pe care o insuflă acelora care i se adresează. Cuvintele sale blânde dar pline de conţinut, mesaj şi miez par un îndemn spre a merge mai departe, înfruntând vicisitudinile acestor vremuri tulburi, când oamenii se simt oarecum dezrădăcinaţi. Şi-a înţeles misiunea de la bun început, ştia că a urma acest drum al credinţei înseamnă a fi frământat, a-ţi pune întrebări, a învăţa mereu, a o lua iar şi iar de la capăt…

Înaltpreasfinţia Sa Nicolae Corneanu - Mitropolitul Banatului, s-a născut la data de 21 noiembrie anul 1923 la Caransebeş, judeţul Caraş-Severin, într-o familie de preoţi. Tatăl său era Preot la Biserica Sfântul Ioan Botezătorul din oraşul Caransebeş, iar unchiul a fost Secretarul Episcopului Miron Cristea. Pentru că tatăl său a murit de tânăr, copilăria *Înaltpreasfinţitului Părinte Nicolae* a fost marcată de dragostea pentru cele sfinte pe care mama sa i-a insuflat-o. Între anii 1934 - 1942 a urmat Şcoala elementară şi Liceul în oraşul Caransebeş, alegând să urmeze la Bucureşti cursurile Facultăţii de Teologie. Încă din anul I publică articole pe teme patristice. La Crăciunul anului 1943 este hirotonit Diacon celibatar de către Episcopul Veniamin Nistor al Caransebeşului, în Biserica Parohiei Obreja, judeţul Caraş-Severin. Licenţiat în Teologie, după absolvirea facultăţii îşi concentrează eforturile în vederea pregătirii tezei sale de doctorat, iar la 30 iunie 1949 îşi va susţine teza cu titlul: *"Viaţa şi petrecerea Sfântului Antonie cel Mare. Începuturile monahismului creştin pe Valea Nilului"* sub coordonarea regretatului Părinte Profesor de Patrologie şi literatură Patristică Ioan G. Coman.

Revenind pe plaiurile natale, este numit Profesor suplinitor la Academia Teologică din Caransebeş şi după desfiinţarea istoricei Episcopii de aici merge la Timişoara, unde este numit în anul 1949 Secretar, apoi Referent principal la Centrul Eparhial, iar între anii 1952 - 1956 ocupă funcţia de Consilier Cultural al Arhiepiscopiei Timişoarei şi Caransebeşului. Din anul 1956 reia activitatea în învăţământul teologic ca profesor la Seminarul Teologic din Caransebeş, unde predă greaca şi franceza până la 1 martie 1959 când devine Conferenţiar Universitar la Catedra de Îndrumări Misionare a Institutului Teologic de grad Universitar din Sibiu, predând Teologia simbolică şi Limba greacă. Dascăl de elită, cu o temeinică pregătire, dublată de un larg orizont de cultură generală, profil de enciclopedist, a format generaţii întregi, toţi cei care i-au audiat cursurile având mereu în minte şi în inimă chipul profesorului de vocaţie. Prelegerile sale atrăgeau îndeosebi prin claritate şi eleganţă în ceea ce priveşte stilul şi maniera de prezentare. Ţinuta sa sobră şi dragostea faţă de studenţi au lăsat urme de neşters în sufletele acestora.

În anul 1960 este hirotonit Preot de către viitorul şi de pie memorie Patriarh Teoctist Arăpaşu, pe atunci Episcop Vicar Patriarhal, iar la 15 decembrie este ales Episcop al Aradului, Ienopolei şi Hălmagiului. Se călugăreşte la Mănăstirea Cernica de lângă Bucureşti, la data de 12 ianuarie anul 1961, păstrând numele de *Nicolae.* Este hirotonit Arhiereu în Biserica "Sfântul Spiridon Nou" din Bucureşti la 15 ianuarie 1961, de către Patriarhul Justinian Marina, împreună cu alţi doi ierarhi, instalarea în funcţia de

Episcop al Aradului având loc la 22 ianuarie acelaşi an, în Catedrala Episcopală din municipiul Arad.

La 17 februarie 1962, acelaşi Colegiu Electoral al Patriarhiei Române, îl alege în scaunul vacant de *Arhiepiscop al Timişoarei şi Caransebeşului şi Mitropolit al Banatului.* A fost instalat la 4 martie 1962 în Catedrala Mitropolitană din municipiul Timişoara, de către Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române Justinian Marina şi alţi membri ai Sfântului Sinod. În anii `80 a colaborat cu Institutul Ecumenic "Pro Oriente" din Viena - Austria susţinând mai multe prelegeri şi comunicări. Între anii 1978 - 1981 a activat ca Membru în Comitetul Central al Consiliului Ecumenic al Bisericilor şi, de asemenea, Delegatul Patriarhiei Române la instalarea Papilor Ioan Paul I şi Ioan Paul al II - lea.

A răspuns o vreme de comunităţile ortodoxe române de peste hotare. Ca ierarh s-a îngrijit de problemele administrative şi gospodăreşti din eparhie, având numeroase iniţiative printre care sprijinirea ridicării şi pictării a zeci de noi lăcaşuri de cult, restaurarea unor monumente istorico - bisericeşti din eparhie, sprijinirea mănăstirilor şi înfiinţarea Facultăţii de Teologie din Timişoara. Urmare neobositelor preocupări cărturăreşti, *Înaltpreasfinţia Sa* este ales, în anul 1992, Membru de Onoare al Academiei Române şi Membru al Uniunii Scriitorilor din România. Este "Cetăţean de Onoare" al oraşelor Timişoara, Lugoj şi Caransebeş.

În anul 1997 i s-a înmânat Premiul Grupului pentru Dialog Social "Pentru întreaga viaţă închinată adevărului, dreptăţii şi libertăţii". În anul 2000 i s-a conferit Ordinul Naţional "Pentru Merit" în grad de Mare Cruce conferit de Preşedinţia României. În anul 2008 a primit din partea Majestăţii Sale Regele Mihai I Ordinul "Crucea Casei Regale a României", de asemenea între anii 1975 - 2012 a fost Membru în Asociaţia Internaţională de Studii Patristice.

„Porunca cea mai mare pe care ne-a lăsat-o Iisus Hristos este să iubeşti pe Dumnezeu şi pe aproapele ca pe tine însuţi. Atunci, dacă ai îndatorirea să-ţi ajuţi semenul, Biserica nu poate lipsi din această relaţie, are menirea s-o pună în practică, în viaţa de fiecare zi", spune, la un moment dat, *Înaltpreasfinţitul Părinte Arhiepiscop şi Mitropolit Nicolae Corneanu,* a cărui viaţă, biografie, carieră şi carte de vizită, impresionante, ne face să ne gândim că viaţa şi activitatea *Înaltpreasfinţiei Sale* cu siguranţă necesită o lucrare, o monografie cuprinzătoare, complexă şi completă, spre folosul duhovnicesc al credincioşilor şi ca exemplu, pildă şi reper pentru vremurile care vor veni.

Acum, în încheierea acestui modest material omagial şi aniversar, vă doresc, încă odată, un sincer şi călduros *"La Mulţi şi Fericiţi Ani",* adresându-vă totodată, calde şi sincere mulţumiri pentru tot!...

Bucureşti – 21.11.2013

Cu aleasă preţuire şi deosebită consideraţie,
Stelian Gomboş – Consilier
la Secretariatul de Stat pentru Culte
din cadrul Guvernului României

Înaltpreasfinţiei Sale, Dr. Nicolae Corneanu –
Arhiepiscopul Timişoarei şi Mitropolitul Banatului